

bliver en del af det produkt, som virksomhederne tilbyder.

Antallet af straffeattester er stigende. Det er det, men heldigvis er de fleste af dem jo stadig væk blanke, og det kan vi så glæde os over.

Jeg vil så medgive, at en straffeattest selvfølgelig ikke bør anvendes som en facitliste, og jeg tror heller ikke på, at arbejdsgiverne ansætter udelukkende ud fra det kriterium eller afslår ud fra det samme kriterium.

Jeg vil også medgive, at straffeattester ikke har relevans for alle typer job, hvorimod de i nogle kan være temmelig påkrævede.

Når vi ser på kriminalitetsudviklingen, kan vi se, at denne blandt unge danskere rent faktisk er faldende, og det er måske også en af SF's pointer i det her, jeg ved det ikke. Til gengæld må vi heller ikke lukke øjnene for, at den blandt personer af anden etnisk oprindelse har været stærkt stigende, så de hjælper ligesom til med at holde niveauet oppe.

Dybest set er det her måske også et integrationsproblem, og efter Dansk Folkepartis opfattelse vil det hverken gavne integrationen eller virksomhedernes mulighed for at udvise socialt ansvar, hvis man går hen og fortier tingene. Derimod bør man samarbejde ud fra kendte forhold, således at arbejdsgiveren reelt ved, hvad det er for en person, han ansætter, og kan forholde sig til det.

En helt anden ting er, at offentligheden ofte forventer, at der indhentes straffeattester, eksempelvis når en ansat begår gentagelseskriminalitet. Der må offentligheden som regel reagere negativt på, at virksomheden ikke har gjort sit hjemmearbejde. Der er også eksempler på, at virksomheder f.eks. i erstatningssøgsmål er blevet stillet ringere, fordi der ikke er indhentet straffeattest på den ansatte.

Kl. 11.35

Så efter Dansk Folkepartis opfattelse har vi et udmærket lovgrundlag på det her område, og vi kan derfor ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

På et tidspunkt var jeg helt bekymret over, at hr. Kim Christiansen ikke kunne komme til på en eller anden måde lige at få flettet ind, at vi har et problem med folk af anden etnisk baggrund. Men det lykkedes heldigvis for hr. Kim Christiansen lige at få flettet nogle bisætninger ind, så det også er på plads.

Det, der er hovedproblemet med Dansk Folkepartis vinkling af hele det her forslag, er, at Dansk Folkeparti lever i 1950'erne. I 1950'erne havde vi en hel masse små arbejdsgivere, der selv kunne bestemme, hvilke kriterier der skulle lægges til grund, når man ansatte. Det har vi ikke i 2006. Der har vi en hel masse store multinationale selskaber, som centralt i USA og andre steder fastlægger, hvordan ansættelsesforholdene skal være rundtomkring i de forskellige lande, herunder også i Danmark. De fastsætter bl.a. krav om rene straffeattester.

Forudsætningen for, at vi kan komme ud over den hurdle, er, at vi på en eller anden måde begynder at se på, hvordan straffeattesterne bruges i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kim Christiansen (DF):

Nu eksisterede Dansk Folkeparti jo ikke i 1950'erne. Meget havde sikkert set anderledes ud, hvis vi havde gjort, så det kan man jo kun beklage.

Når jeg har fået indvandrerne flettet lidt ind i det her, er det, fordi jeg måske modsat SF ikke bare lukker øjnene og negligerer, at vi reelt har et problem, men måske mere forholder mig konstruktivt til, at vi har et problem med unge kriminelle indvandrere, og dermed også gerne vil være med til at løse det problem.

Med hensyn til det med multinationale virksomheder, der sætter regler: Hvorvidt det skal være muligt for virksomheden at afkræve en straffeattest, har jo ikke så meget at gøre med ejerforholdene i en virksomhed. Jeg synes lidt, man blander pærer og æbler sammen her, og det ændrer ikke på vores holdning til, at det stadig væk er arbejdsgiverens ret at indhente de oplysninger, som er nødvendige i overvejselsen om, hvorvidt man skal ansætte en person eller ej.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg er i hvert fald glad for, at mine børnebørn får lov til at vokse op i en tid, hvor de ikke får bank i skolerne. Det fik man i 1950'erne. Så jeg ved ikke, hvad det er for et dejligt gammelt Danmark, som hr. Kim Christiansen ønsker sig tilbage til.

Men det, der er hovedproblemet i hr. Kim Christiansens argumentation, er jo, at de enkelte arbejdsgivere mange steder i Danmark ikke selv har råderet over personalepolitikken, fordi de selv er ansat af et andet firma, som i øvrigt styrer reglerne om f.eks. brugen af straffeattester.